

ere foregaaede i Norge, om, hvorvidt Norge burde ind i Berner-Konventionen eller ej, se vi, at der i Norge har været store Betæneligheder ved det. Det norske Storting har i sin Tid afvist Forhandlingen derom, men efter at Danmark har henvendt sig til Norge paa ny, og særlig efter at en Kommission har været nedsat, tog Norge dette Spørgsmaal op til Forhandling igen, men da gif Norge hele Tiden ud fra den maaste urigtige Forudsætning, at Danmark vilde være med i Berner-Konventionen. Indstillingen fra Budgetkomiteen gif jo ud paa, at da der nu var Udset til, at Danmark vilde med, saa turde Norge ikke holde sig tilbage. Hvis ikke det er klart nok, hvad der staar i denne Betænkning, saa er i hvert Fald det klart, hvad der blev udtalt ved Lovforslagets Behandling i det norske Storting. Der var kun 2 Talere, der havde Ordet under denne Forhandling, den ene var Schweigaard, og den anden var Ulmann. Schweigaard udtalte, at han altid havde været imod, at et lille Land skulde melde sig ind i en saadan Forening som Berner-Konventionen, fordi det efter hans Formenting var til Skade for de smaa Stater at komme med i den Slags Foreninger, men, søjede han til, da det nu har vist sig, at Danmark vil indmelde sig deri, saa maatte Norge nødvendigvis med, og saa vilde han stemme for det foreliggende Lovforslag. I samme Retning udtalte Ulmann sig. Han sagde ordret: „Komiteen er gaaet ud fra som en given Sag, at der ikke bliver Tale om for Norges Vedkommende at slutte sig til Berner-Konventionen, med mindre Danmark først har gjort eller samtidig vil gøre det“. Det er rene og klare Ord for Pengene. Man ser, ud fra hvilke Forudsætninger Norge har vedtaget denne Lov af Juli 1893, man ser, hvad der har været Meningen dermed. Norge har villet sikre sig mod, at Danmark gif med, uden at Norge kom med, men Norge vilde helst være uden for og indtog kun den Stilling, det indtog, paa Grund af, at det havde faaet det Indtryk her nede fra Danmark, at nu, absolut nu, gif Danmark med flyvende Faner og klingende Spil lige lidt ind i Berner-Konventionen. Der har Norge efter min Mening set forkert, thi jeg har ikke set saadan paa det hernelde, at der var den største Udset til, at Danmark gif den Vej, nej paa ingen Maade. Norge synes imidlertid, efter hvad der foreligger, at have faaet den Mening, og saa har man deroppe vedtaget dette Lovforslag, ikke for at gaa ind i Berner-Konventionen ene, men for at være

kunne følge med. Jeg tror derfor, at vi kunne lade det norske Spørgsmaal være ude af Betragtning, af Hensyn til Norge behøve vi ikke at gøre dette Skridt. Men maaste der kan være andre Betragtninger, der gøre det heldigt eller nødvendigt for os at gaa med. Den ærede Ordfører var inde paa denne Betragtning, og jeg skal ganske kort tage enkelte af de Spørgsmaal frem, som han havde fremme, og som efter hans Mening skulde kunne bevirke med deres uimodstaelige Kraft, at Danmark skulde slutte sig til Berner-Konventionen. Ja, det var de gamle her i Tinget kendte — ja, jeg maa jo ikke kalde det Talemaader, jagde den ærede Ordfører, men i alt Fald for dette Ting almindelig kendte Udtalelser, som fremkom. Der var dette om „Somme-lighed“, at man „ikke kan være andet bekendt“, naar de store Kulturlande lave en Beskyttelsesring for Forfattere og Kunstnere, maa de smaa Lande slaa Følge med dem, de maa absolut ogsaa ind, de smaa Lande kunne ikke være bekendt ikke at være i Højde med de store Lande i den aandelige Udvikling eller den Kultur-Udvikling, som repræsenteres ved en Indretning som Berner-Konventionen. Jeg ser ikke det højere aandelige Sving eller det højere Kulturstandpunkt, der overhovedet ligger i disse for Tiden meget moderne internationale Indretninger, særlig naar de gaa i den Retning, som denne her. Lige saadan med de moderne Retsbegreber. Ja, den ærede Ordfører synes ikke om, at jeg paa en Maade ikke vilde være med paa de moderne Retsbegreber, et Land som Danmark skulde efter hans Mening absolut være højt oppe paa et saadant Punkt, derved højnedes vor Anseelse i Udlandet. Jo Tak! Vi højne vor Anseelse i Udlandet, vi, der sidde midt i den provisoriske Suppedas, og som Udlandet maa se ned paa med Dnk eller hvad for andre Følelser, de nu kunne have! Midt i alt dette skulde vi til at højne os paa Retsbegrebet om Berner-Konventionen. Nej, jeg tror virkelig ikke, at det vil hjælpe os i meget høj Grad. Jeg tror nok, der vilde lægges mere Marke til os i Europa, om vi kunde højne os paa anden Maade i Hensende til den i Landet bestaaende Ret. Derimod er der en anden Udtalelse fra den ærede Ordfører, som jeg tager lidt mere Hensyn til, og det er dette om Ejendomsretten, og at Stoven er fuld af Røvere, som løbe omkring og plyndre de stakkels Kunstnere og Forfattere. Dette med Ejendomsretten, for saa vidt det var rigtigt, vilde jeg tage mere Hensyn til, men, naar den ærede Ordfører taler om Ejendomsretten, maa han jo